

Sygn. akt II K 588/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21.12.2017 r. i 1.02.2018 r.

sprawy przeciwko

C. N. urodz. (...) w W.

syna S. i M. z d. O.

oskarżonego o to, że: w dniu 26 października 2011 roku w Starostwie Powiatowym w L., woj. (...) wyłudził poświadczenie nieprawdy w wydanej decyzji administracyjnej o rejestracji samochodu marki S. (...) nr rej. (...) oraz wystawionym dowodzie rejestracyjnym przez podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika Wydziału Komunikacji upoważnionego do wystawienia przedmiotowych dokumentów, co do własności wymienionego pojazdu,

tj. o czyn z art. 272 k.k.

orzeka

I. Uniewinnia oskarżonego C. N. od popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu.

II. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Radcy Prawnego M. D. kwotę 531 (pięćset trzydzieści jeden) złotych i 36 (trzydzieści sześć) groszy tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

III. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty sądowe przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 588/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 1 lutego 2018 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony C. N. (wówczas używający nazwiska R.) w dniu 20 października 2011 r. zgłosił w Starostwie Powiatowym wniosek o zarejestrowanie samochodu marki S. (...) o nr nadwozia (...), do wniosku dołączył umowę sprzedaży tego samochodu z dnia 19 października 2011 r. Samochód ten został zarejestrowany na oskarżonego w dniu 26 października 2011 r. i uzyskał nr rej. (...). W dniu 12 grudnia 2012 r. oskarżony złożył w Starostwie Powiatowym w L. zawiadomienie o zbyciu tego samochodu, dołączył do tego zawiadomienia umowę sprzedaży samochodu zawartą w dniu 5 maja 2012 r. W treści tej umowy omyłkowo wpisano datę 5 maja 2011 r. Oskarżony nie wyłudził poświadczenia nieprawdy

poprzez wystawienie dowodu rejestracyjnego pojazdu zawierającego nieprawdę co do danych właściciela pojazdu, gdyż w dniu złożenia wniosku w Starostwie był właścicielem przedmiotowego pojazdu. W dniu 18 lipca 2016 r. oskarżony złożył wniosek w Starostwie Powiatowym o wydanie zaświadczenia odnośnie zarejestrowanych na niego pojazdów mechanicznych. Na skutek sprawdzenia dokumentów dotyczących tych pojazdów, Starostwo Powiatowe ujawniło niezgodność dat rejestracji i zbycia samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) i w dniu 17 stycznia 2017 r. złożyło zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez oskarżonego.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k.51,111v,121),
- zeznania M. W. (k. 11v-12,112),
- pismo Starostwa Powiatowego (k.1-2,14-23,118).

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, Prokuratura wniosła akt oskarżenia, w którym zarzuciła oskarżonemu to, że w dniu 26 października 2011 r. wyłudził poświadczenie nieprawdy w wydanej decyzji administracyjnej o rejestracji samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) oraz wystawionym dowodzie rejestracyjnym, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd urzędnika Wydziału Komunikacji uprawnionego do wystawienia przedmiotowych dokumentów co do własności wymienionego pojazdu. Czyn ten zakwalifikowano jako występki z art. 272 k.k.

Oskarżony podczas postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.51). W trakcie rozprawy nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia (k.111v,121). Wskazał, że dokonał zbycia pojazdu i złożył dokumenty zgodne ze stanem faktycznym ale w treści umowy sprzedaży popełnił omyłkę pisarską odnośnie roku jej zawarcia.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż są logiczne i rzeczowe oraz znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach M. W. (k.11v-12,112), a także treści pism złożonych przez Starostwo Powiatowe (k.1-2,14-23,118). Należy zwrócić uwagę, że oskarżony nie musi udowodnić swej niewinności, a oskarżyciel publiczny powinien udowodnić jego winę, i to przy pomocy niebudzących wątpliwości dowodów. Tymczasem takich dowodów w sprawie brak, gdyż niewystarczającym jest złożenie umowy sprzedaży z k. 23 zawartej zgodnie z jej treścią w dniu 5.05.2011 r., co w sposób formalny potwierdza, że oskarżony nie był właścicielem przedmiotowego pojazdu w dniu 26.10.2011 r. Należy rozważyć po co oskarżony miałby złożyć taką umowę sprzedaży, skoro potwierdza ona nieprawidłowość w jej treści. Jedynym logicznym wyjaśnieniem złożenia ww. umowy jest zatem przyjęcie, że w jej treści pomyłono datę zawarcia i umowa ta była faktycznie zawarta w dniu 5.05.2012 r. Ponadto należy wziąć pod uwagę, że to oskarżony wystąpił do Starostwa o wydanie zaświadczenia odnośnie zarejestrowanych na niego pojazdów mechanicznych (por. zeznania M. W. z k.11v), zatem gdyby złożył dokumenty potwierdzające nieprawdziwy stan faktyczny to nie występowałby o sprawdzanie tych dokumentów, co musiało prowadzić do ujawnienia jego podstępnych i bezprawnych działań.

Świadek M. W. zeznała w postępowaniu przygotowawczym (k.11v-12), iż w dniu 18 lipca 2016 r. C. R. złożył wniosek o wydanie zaświadczenia odnośnie zarejestrowanych na niego pojazdów. Na skutek sprawdzenia dokumentacji rejestrowej samochodu S. (...) o nr rej. (...) okazało się, że samochód ten był zarejestrowany w dniu 26 października 2011 r. Natomiast w dniu 12 grudnia 2012 r. oskarżony złożył zawiadomienie o zbyciu tego pojazdu i przedstawił umowę sprzedaży z dnia 5 maja 2011 r. Porównując te dwie daty należy uznać, że oskarżony wprowadził w błąd co do własności pojazdu w czasie gdy wystąpił o jego rejestrację. Podczas rozprawy świadek ta zeznała (k.112), że zapoznała się z aktami sprawy w 2016 r. i odkryła rozbieżności w datach nabycia i zbycia pojazdu. Data nabycia samochodu marki S. była późniejsza niż data jego zbycia. Wezwano oskarżonego do wyjaśnienia tej rozbieżności, ale nie uczynił tego i Starostwo złożyło zawiadomienie o przestępstwie.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego i treści pism Starostwa Powiatowego (k.1-2,14-23,118). Należy podkreślić, że świadek jedynie podała informacje zawarte we wniosku oskarżonego o zarejestrowaniu samochodu (k.15), zawiadomienia o jego zbyciu (k.22)

i umowy sprzedaży (k.23). Z dokumentów tych, zakładając że podana data sprzedaży odzwierciedla faktyczną datę tej czynności wynika, że oskarżony występując o zarejestrowanie samochodu marki S. (...) nie był jej właścicielem. Świadek nie jest natomiast osobą uprawnioną do oceny czy faktycznie oskarżony złożył wniosek o zarejestrowanie przedmiotowego pojazdu z zamiarem wyłudzenia nieprawdy odnośnie własności tego samochodu.

Zgromadzony materiał dowodowy, w postaci dokumentów wymienionych na k. 121v, poza umową z k.23 został sporządzony obiektywnie, przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty nie nasuwają wątpliwości co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Wobec powyższego dokumenty te zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych. Umowa sprzedaży z k.23 nie została zawarta w dniu wskazanym w jej treści, czyli w dniu 5.05.2011 r. Gdyby umowa ta miała być zawarta w dniu 5.05.2011 r. to oskarżony nie mógłby samochodu kupić w dniu 19 października 2011 r. (k.21). Uwzględniając powyższe uznać należy, że umowa ta została faktycznie zawarta w dniu 5.05.2012 r., a w jej treści pomyłono roczną datę jej zawarcia.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody uzupełniają się i potwierdzają. Na ich podstawie nie można przyjąć, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn.